

Бележка на автора

Действието в тази книга се развива в рамките на пет дни през ноември 1944 г. Основава се на реални факти. Ударите с „Фау 2“ по Лондон са станали в описаната последователност и са довели до описаните резултати. Германците са изстрелвали ракетите от горите край Схевенинген на холандския бряг. В отговор е била проведена британска контраоперация, главната роля в която е била поверена на екип на Женския спомагателен корпус към Кралските военновъздушни сили. Опитал съм се да предам историята на ракетната програма и работата на специалистите по въздушно фоторазузнаване от военновъздушна база „Медмънъм“ толкова правдиво, колкото е възможно в литературна творба.

Но все пак това е *роман*. Ако не се смятат такива известни исторически фигури като Вернер фон Браун и генералът от СС Ханс Камлер, моите герои с техните лични преживявания са чиста художествена измислица. За онези читатели, които биха желали да научат повече за историята на „Фау 2“, съм добавил списък на източници в *Благодарности*.

Робърт Харис
юли 2020 г.

1

Една събота сутрин към края на ноември 1944 г. в железопътното депо на холандския морски курорт Схевенинген три балистични ракети, дълги близо петнайсет метра всяка, лежаха върху стоманените си шасита като добре обгрижени пациенти в частна клиника; люковете им за инспекция бяха отворени, вътрешностите им бяха свързани към монитори, а наоколо се суетяха техници в безформените дочени гащеризони на германската армия.

Зимата – шестата за тази война – се случи извънредно сурова. Студът сякаш се излъчваше от бетонния под, проникваше през подметките дори на найтежките ботуши и пронизваше плътта до костите. Единият от мъжете се дръпна назад от работната маса и тропна няколко пъти с крака, за да раздвижи кръвта си. Беше единственият без униформа. Тъмносиният му довоенен костюм с редичката писалки, защипани в горния джоб на сакото, заедно с износената карирана вратовръзка говореха, че е цивилен. Ако трябваше да отгатва професията му, човек лесно можеше да го вземе за учител по математика или за млад университетски преподавател по някоя от точните науки. Но при по-внимателно взиране машин-

ното масло под изгризаните му нокти го издаваше: ах, да – инженер.

На по-малко от сто метра се чуваше Северно море, онзи непрестанен ритмичен тътен на вълните, които се преобръщаха във въздуха, преди да се стоварят с грохот върху брега, а над тях крещяха подхвърляни от вятъра чайки.

В съзнанието му гъмжаха спомени – бяха твърде много всъщност; прииска му се да си сложи наушниците, сякаш така щеше да ги прогони. Но това щеше да го отличава още повече от околните, а тъй или иначе бе принуден да ги сваля през няколко минути, защото винаги се намираще по някой да го попита нещо – било за задвижващия блок, било за налягането в резервоара със спирт или пък за електрическата инсталация, която превключваше ракетата от наземно към собствено хранване.

Той се захвана отново за работа.

Малко преди десет и половина една от големите стоманени врати в далечния край на халето затрака върху ролките си и застаналите наблизко войници замръзнаха в стойка „мирно“. Командирът на артилерийския полк полковник Валтер Хубер влезе вътре сред взрив от леден дъжд. До него крачеше друг мъж, загърнат в черно кожено палто със сребърния знак на СС на ревера.

– Граф! – извика полковникът.

Обърни се с гръб, заповяда вътрешният му глас, вземи поялника, наведи се над масата, направи се на зает.

Но никой не можеше да избяга от Хубер. Гласът му ечеше, сякаш даваше команди на плаца:

– Ето, значи, къде си се скрил! Тук има един човек, който иска да се запознае с теб. – Високите му кожени ботуши проскърцваха, докато крачеше през халето. – Това е щурмшарфюрер Бивак от Политическото ръко-

водство на въоръжените сили. Бивак – продължи той, давайки път на новодошлия, – това е доктор Руди Граф от Изследователския център в Пенемюнде. Офицер за връзка по техническата част.

Бивак вдигна ръка за хитлеристки поздрав, на който Граф отговори с уморен жест. Беше чувал за тези политически офицери, но никога не бе срещал такъв на живо. Нацистки комисари, внедрени отскоро сред военните по заповед на Фюрера, за да поддържат висок бойния дух. Абсолютни фанатици, готови да се бият до последен дъх. Колкото по-зле отиваха нещата, толкова повече се въдеха такива.

Есесовецът огледа Граф от глава до пети. Беше на около четиресет, не изглеждаше враждебно настроен. Дори се усмихна.

– Значи вие сте един от гениите, с които ще спечелим войната?

– Съмнявам се.

Хубер побърза да се намеси:

– Граф знае всичко за ракетата. Може да ви обясни каквото ви интересува. – Той се обърна към Граф: – Шурмшарфюрер Бивак е прикрепен към щаба ми. Има пълен допуск до цялата информация. Може да му казваш всичко.

Хубер погледна часовника си. Граф усещаше, че бърза да се махне от тук. Беше прусак от старата школа, артилерийски офицер от Първата световна война. Такива като него бяха станали подозрителни след неуспешния атентат на военните срещу Хитлер. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе някакъв нацистки шпионин да слухти наоколо.

– Един от взводовете на Зайдел има планирано изстрелване след трийсет минути. Защо не го заведеш да наблюдава? – Полковникът му кимна окуражаващо. – Много добре. – И се отдалечи.

Бивак повдигна рамене и направи гримаса. *Тия*

старчоци, а? Какво да ги правиш... После посочи с глава работната маса.

– И така, върху какво работите?

– Този трансформатор на блока за управление. Те не са много чувствителни към студа.

– Че кой е?

Бивак постави ръце на кръста и огледа халето. Погледът му се спря върху една от ракетите. Официалното им название беше *Vergeltungswaffe zwei*. „Оръжие на възмездието две“. Съкратено: *V2*. „Фау 2“.

– Господи, тя била красавица! Чувал съм всичко за тях, разбира се, но никога не ги бях виждал. Много бих желал да наблюдавам изстрелването. Нали няма те нищо против?

– Не, разбира се.

Граф си взе шапката, шала и палтото от закачалката до вратата.

Вятърът носеше на пориви дъжд откъм морето, завихряше се в тесните улички между празните хотели. Кеят беше изгорял още предишната година. Покритите със сажди метални опори се подаваха над белите гребени на вълните като мачтите на потънал кораб. Плажът беше осеян с телени мрежи и противотанкови заграждения. Около железопътната гара се виждаха останки от туристически плакат отпреди войната: жени с раирани бански костюми и елегантни шапчици без периферия си подхвърляха плажна топка. Местното население беше прокудено далече. Единствените хора, които се виждаха наоколо, бяха войници; единствените превозни средства – военни камиони и няколко влекача, с които придвижваха ракетите.

Докато крачеха, Граф му обясни организацията. Ракетите „Фау 2“ пристигаха с влак от фабриката в Германия, винаги нощем, за да не бъдат забелязани от вражески самолети. Бяха по двайсет във всяка композиция, по две-три композиции седмично, всичките

предназначени за кампанията срещу Лондон. Същият брой ракети се изстрелваха и по Антверпен, но от германска територия. СС провеждаха отделна операция в Хелендорн. Батареите в Хага имаха заповед да изстрелват всяка ракета не по-късно от пет дни след пристигането ѝ.

– Защо е това бързане?

– Защото колкото по-дълго престояват на влагата и студа, толкова повече дефекти дават.

– Има ли много дефекти?

Бивак си записваше отговорите на Граф в бележник.

– Да, много. Твърде много.

– Защо така?

– Технологиата е революционна, което означава, че трябва през цялото време да се внасят леки изменения. Вече сме направили над шейсет хиляди модификации върху прототипа. – Искаше му се да добави, че истинско чудо бе не броят на отказалите ракети, а че изобщо някои успяваха да излетят. Но реши да си замълчи. Не му харесваше този бележник. – Защо пишете толкова, ако мога да попитам? Доклад ли изготвяте?

– Нищо подобно. Просто искам да се убедя, че разбирам за себе си. Вие отдавна ли работите по тези ракети?

– Шестнайсет години.

– Шестнайсет години! Като ви гледам, ми се струва невъзможно. На колко сте сега?

– На трийсет и две.

– Връстник на професор Фон Браун. Да не сте били заедно на военноизпитателния полигон в Кумерсдорф?

Граф го изгледа косо. Значи този тип се бе ровил в биографията на Фон Браун, както и в неговата. Усети леко раздразнение.

– Точно така.

Бивак се изсмя.

– Толкова сте млади всички, ракетните специалисти.

Бяха излезли от застроената част на града и навлизаха в гористите околности. Схевенинген беше заобиколен отвсякъде от гори и езера. Сигурно преди войната е бил красив град, помисли си Граф. Зад гърба им изпищя припряно клаксон и ги принуди да отскочат на банкетата. Секунди по-късно покрай тях с мощен рев премина влекач, зад него върху хидравлична платформа се намираше една „Фау 2“ – стабилизаторите и перките бяха най-отпред, непосредствено зад кабината на влекача, после издълженият корпус и най-отзад, извън платформата, стърчеше носовият конус с еднотонната бойна глава. На малка дистанция зад ракетата следваха цистерни с гориво, боядисани в камуфлажни цветове. Свил ръката си на тръбичка, Граф викаше в ухото на Бивак при преминаването на всеки автомобил:

– Това е етиловият спирт... течният кислород... водородният пероксид... Всичко се доставя със същия влак като ракетите. Зареждаме горивото в ракетата на площадката за изстрелване.

Когато и последният от камионите в колоната се скри зад завоя, двамата мъже продължиха пътя си. Бивак попита:

– Не се ли боите от вражески бомбардировачи?

– Разбира се, денонощно! За щастие, още не са ни открили.

Граф вдигна глава и огледа небето. Според метеоролозите на Вермахта през почивните дни над Европа преминаваше студен фронт. Облаците бяха сиви, плътни, от тях се изливаше дъжд. Британците едва ли щяха да излетят в такова време.

Когато навлязоха още малко в гората, стигнаха до контролно-пропускателен пункт. Напреки на пътя имаше спуснатата бариера, а до нея – караулка с часови.